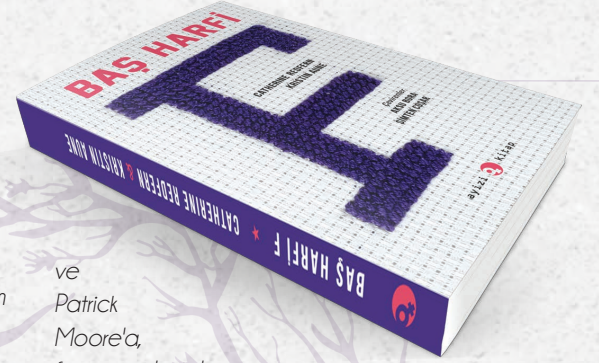

Feminizm ve feministler hakkındaki aptalca sözleri arka arkaya dizsek, dünyanın etrafını kaç kez dolaşabilirdik? Dünyayı dolaşacaksa, bunu kadınların komik, öfkeli, şaşkın, alaycı, teselli eden... sözleriyle yapmayı tercih ederiz. İşte bu kitap, bize böyle sözler veriyor. Feminizmin "modasının geçtiği"ni kırk kere tekrarlırsa gerçek olacağını umut edenlere güzel bir cevap. Neşeli, bilgilendirici, umut ve ilham verici.

"Medyada dolaşıma sokulan mitlere kulak vererseniz, feminizm hakkında güzelce paketlenmiş görüşler edinebilirsiniz. Feminizmin 'öldüğü', özellikle son çiviye çakmakta son derece hevesli olan anti feminist yorumcular ama bazen de yerleşik feministler tarafından mütemediyen ilan ediliyor. Son yıllarda medya starlarının feminizme çakmaları rutin hale geldi. Bob Geldof'tan Fay Weldon'a, Doris Lessing'e

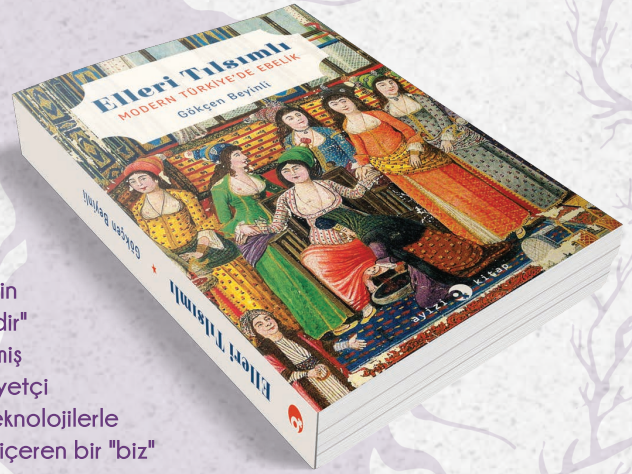
ve Patrick Moore'a, feminizm eleştirileri basında neşeyle yaylanıyor. Sol kanattan akıl kişiler gazete sütunlarını günümüz gençliğinin feminizm anlayışından yakınmayla doldururken, sağ kanattakiler 'feminizmin fazla ileri gittiğinden' şikâyet ediyorlar. Görünen o ki, herkes bizim hakkımızda konuşuyor ama bizimle değil."

"O çocuğu doğurttum mu, yıkamadan önce koklardım. Yıkamadık çocuk, burcu burcu burnuma kokardı. Kokar yenidoğan çocuk. Pek güzel kokar. Bi güzel kokar."

"Yola çıkarken, sadece ebeler hakkında bir çalışma vardı aklımda. Ama yazılı kaynaklar sözlü tarih görüşmeleri ile birleşince, Türk modernleşmesinde kadın tarihinin bugüne dek gözden kaçırılan, hatta görmezden gelinen konularına temas eden bir çalışmaya dönüştü."

Kadın kuşakları arasındaki bilgi ve deneyim aktarımının kesintiye uğratılmasının, yüzlerce yıl boyunca biriken kadınlık bilgisinin yok

edilmesinin nasıl güçsüzleştirici bir etkisi olduğunu biliyoruz. Bedenimiz "biz" isek, bu "biz"e sahip çıkmanın yolu her birimizin tek tek "bedenim benimdir" demesinden değil, geçmiş kuşakları ve bugün cinsiyetçi sistemin yeni yollar ve teknolojilerle tâbi kıldığı kadınları da içeren bir "biz" tanımlamaktan geçer.

Bu kitap "suya yazı yazıyoruz" duygusunu ne kadar giderir, bilmiyorum. Ama bildiğim ve en karamsar zamanlarımda kendime hatırlattığım bir şey var: Yapıp ettiklerimiz hep birilerine dokunuyor, bizi değiştiriyor, hayatı değiştiriyor. Genellikle yapamadıklarımızı, eksik bıraktıklarımızı, yanlışlarımızı görmeye yatkınız. Sadece birbirimizin değil, kendimizin de. Bana öyle geliyor ki, bazen durup "her şeye" rağmen yapabildiklerimizi görmek, değerini bilmek, kendimizi kutlamak da en az eleştiri ve özeleştiri kadar önemli. Umarım eleştiri kadar değer bilme ve takdir de feminist hareketin geleneği haline gelir; birbirimizi yaralamak, kötürümleştirmek yerine yaralarımızı sağaltmayı, birbirimizi teselli etmeyi, sevmeyi ve beğenmeyi becerebiliriz. Bunu yapabildiğimizde nasıl güçleneceğimizi, yapabilirliğimizin nasıl artacağını hayal etmek, yola devam etmeyi kolaylaştırıyor...

